

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ У СПРАВАХ ЩОДО ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВ ПІДРОЗДІЛІВ ДАІ МВС УКРАЇНИ

Мкртчян Р.С.,

к.ю.н., доцент кафедри правових дисциплін

Херсонський інститут Міжрегіональної академії управління персоналом

У статті розкрито особливості виконання судових рішень у справах щодо оскарження постанов підрозділів ДАІ МВС України. Проаналізовано норми Кодексу адміністративного судочинства України та Закону України «Про виконавче провадження» в аспекті виконання ухвал про забезпечення позову у справах відповідної категорії. Запропоновано шляхи вдосконалення інституту виконання судових рішень.

Ключові слова: вдосконалення, оскарження, провадження, підрозділи ДАІ МВС України, адміністративне судочинство, забезпечення позову.

Мкртчян Р.С. / ОСОБЕННОСТИ ИСПОЛНЕНИЯ СУДЕБНЫХ РЕШЕНИЙ ПО ДЕЛАМ ОБ ОБЖАЛОВАНИИ ПОСТАНОВЛЕНИЙ ПОДРАЗДЕЛЕНИЙ ГАИ МВД УКРАИНЫ / Межрегиональная академия управления персоналом, Украина

В статье раскрыты особенности исполнения судебных решений по делам об обжаловании постановлений подразделений ГАИ МВД Украины. Проанализированы нормы Кодекса административного судопроизводства Украины и Закона Украины «Об исполнительном производстве» в аспекте выполнения постановлений об обеспечении иска по делам соответствующей категории. Предложены пути совершенствования института исполнения судебных решений.

Ключевые слова: совершенствование, обжалование, производство, подразделения ГАИ МВД Украины, административное судопроизводство, обеспечение иска.

Mkrtychyan R.S. / FEATURES OF EXECUTION OF JUDGMENTS IN CASES OF APPEAL DECISIONS DEPARTMENTS STI OF MIA OF UKRAINE / Interregional Academy of Personnel Management, Ukraine

Features of judgments of departments STI of MIA of Ukraine are in this article. The Code of Administrative Procedure of Ukraine and the Law of Ukraine «About Enforcement Proceedings» in terms of implementation of decisions on the claim for the corresponding category are analyzed. Ways of improving the institute enforcement of judgments are proposed.

Execution of judgments – is a function of the court, subject of authoritative powers and their officials, which require the implementation of appropriate proceedings. Thus the main role in the execution of judgments given trial. It is the administrative court judge alone decides matters relating to enforcement of court decisions.

Enforcement of the State Executive Service rulings handed down by the departments STI of MIA of Ukraine and upheld court order based on the results of the appeal in the courts is an important stage in cases of appeal decisions departments STI of MIA of Ukraine.

At this stage of development of law and order in Ukraine, the application of administrative penalties to offenders, there are many obstacles. These include inadequate legislation (the existence of inconsistencies), lack of professionalism and negligence of bailiffs, lack of mechanisms for resolving issues when bringing offenders to administrative responsibility. The law even contains a number of positive changes, but has failed, that it relied on the subjects of law. Therefore, these issues require further study, discussion and improvement, which is displayed in the making of legislation which would contain effective mechanisms to address these issues, because non-enforcement of court undermines the entire system of justice.

Key words: improvement, appeal, proceeding, departments STI of MIA of Ukraine, administrative proceedings, security for a claim.

Виконання судових рішень є завершальною стадією провадження в адміністративному судочинстві, сутність якого полягає в практичній реалізації рішення суду щодо захисту прав, свобод та інтересів фізичних та юридичних осіб.

Оскарження рішень підрозділів Державної автомобільної інспекції України Міністерства внутрішніх справ України (далі – ДАІ МВС України), супроводжується низкою недоліків, а саме: при задоволенні позовних вимог були випадки, коли під час проходження техогляду все одно вимагається сплатити штраф, оскільки виконавча служба жодних відомостей про закриття провадження не направила. Навіть після того, як проведення техогляду не стало компетенцією ДАІ МВС України, це питання залишається актуальним і потребує подальшого вирішення і врегулювання.

Метою статті є визначення особливостей виконання судових рішень у справах щодо оскарження постанов підрозділів ДАІ МВС України.

Певним чином питання виконання рішень адміністративного суду було предметом наукового дослідження таких представників сучасної адміністративно-правової й адміністративно-процесуальної науки, як А.В. Басов, Д.М. Бахрах, Ю.П. Битяк, В.М. Бевзенко, Т.О. Гуржій, Е.Ф. Демський, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, С.В. Ківалов, О.В. Кузьменко, Р.О. Куйбіда, Т.О. Коломоєць, Р.С. Мельник, О.М. Пасенюк, Ю.С. Педько, В.Г. Перепелюк, Д.В. Приймаченко, В.С. Стефанюк, М.І. Тітов, М.М. Тищенко, Х.П. Ярмак та інші.

М.І. Тітов визначає виконання судових рішень як самостійне й важливе процесуальне провадження з реалізації прав сторін (підтверджених відповідним рішенням) [1, с. 130].

Виконання судових рішень – це функція суду, суб'єктів владних повноважень, їх посадових осіб, здійснення якої потребує реалізації відповідних процесуальних дій. При цьому головна роль у виконанні судових рішень відводиться суду. Саме суддя адміністративного суду одноособово вирішує питання, пов'язані з виконанням судових рішень (ч. 5 ст. 257 КАС України) [2, с. 400].

Примусове виконання рішень суду здійснюється за правилами встановленими Законом України «Про виконавче провадження» (далі – Закон) [3]. Правовий інститут примусового виконання судових рішень, у тому числі постановлених адміністративними судами, крім національного законодавства, знайшов своє обґрунтування в адміністративно-процесуальній та цивільно-процесуальній науці [4, с. 326; 5, с. 30-3, 6, с. 261-263;], отримавши назву виконавчого провадження.

О.О. Чумак звертає увагу на те, що сукупність дій уповноважених державних органів та посадових осіб із виконання рішень юрисдикційних органів, вчинюваних у встановленому законодавством порядку, черговості та формах, оформлених у відповідних процесуальних документах, і є виконавчим процесом. Саме виконавчий процес визначає та регулює виникнення, розвиток та закінчення процесуальної діяльності уповноважених органів

і осіб щодо примусового виконання рішень юрисдикційних органів [7, с. 586].

Як зазначає В.М. Бевзенко, попри те, що виконавче провадження досить повно врегульовано нормами вітчизняного права, у сучасній правовій науці існує дві відмінні точки зору щодо належності цього виду провадження до конкретної галузі права. Існують два аспекти сутності виконавчого провадження [8, с. 500].

1) Виконавче провадження є видом неюрисдикційної процедури. Певною мірою цей аспект розуміння виконавчого провадження відстоюють, зокрема, О.М. Бандурка, М.М. Тищенко, В.Г. Перепелюк, Н.А. Рассахатская, В.І. Тертишников [8, с.500].

Наприклад, Н.А. Рассахатская та В.І. Тертишников схильні вважати, що виконавче провадження – комплексна діяльність, що являє собою предмет регулювання самостійної комплексної галузі права; це самостійний, особливий вид провадження, загальною метою якого є примусове здійснення спеціальними органами держави підтверджених судом чи іншим компетентним органом суб'єктивних прав фізичних і юридичних осіб встановленим у законі способом і у встановленому законом порядку [9, с. 143-144; 10, с. 198].

2) Виконавче провадження є заключною стадією судового процесу.

Судово-процесуальна природа виконавчого провадження визнається чинним законодавством. Так, у статті 1 Закону надано законодавче визначення поняття «виконавче провадження» та визначено його роль як стадії будь-якого процесуального права. Так, виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у цьому Законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, які визначені цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону, та іншими законами, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню (далі – рішення) [3].

Важливим під час виконання постанов про накладення адміністративних стягнень є дотримання прав і свобод громадян. Як зазначає В.В. Черній, під час виконання постанов виникають проблеми, пов'язані з правовим захистом законних інтересів особи. Причиною їх виникнення є недосконалість деяких норм законодавства, що виявляється під час вирішення заяв і клопотань зацікавлених осіб [11].

Більшою чи меншою мірою проблеми з виконанням судових рішень в адміністративних справах наявні в багатьох державах світу. Існують ці проблеми і в Україні. Проте в нашій країні їх масштаби настільки значні, що станом на 2010 рік вони становили загрозу національній безпеці. Однією з причин недовісти судових рішень є невисока ефективність роботи державної виконавчої служби, і з цим, на нашу думку, слід погодитись [12, с. 41].

С. Саванте визначає провідну роль принципів у підвищенні професіоналізму в органах Державної виконавчої служби. Вироблення та встановлення сучасних принципів у діяльності Державної виконавчої служби врівноважить суперечливий характер процесу формування інституту примусового виконання рішень в Україні та задовольнить теоретичні потреби державного управління [13].

Принципи діяльності державної виконавчої служби можна визначити як керівні ідеї, що характеризують зміст цієї діяльності, її сутність і призначення в суспільстві, а саме примусове виконання рішень публічних органів управління. Вони є синтезованими засадами, що об'єднуються відповідними зв'язками, ідеологічною основою виникнення, становлення та функціонування багатьох соціально-правових явищ у сфері примусового

виконання рішень. Основне призначення принципів діяльності державної виконавчої служби полягає в тому, щоб здійснювати універсальне й узагальнене закріплення основ цієї служби, адаптувати її до найважливіших інтересів і потреб держави та суспільства [14, с. 86].

Постанова, винесена посадовою особою ДАІ МВС України, відповідно до п. 6 ч. 2 ст. 17 Закону також є одним із виконавчих документів, які підлягають примусовому виконанню державною виконавчою службою [3].

Під час виконання постанов органів ДАІ МВС України можлива одна з двох ситуацій: коли така постанова на момент її оскарження в суді ще не подавалася на виконання або коли її вже подано на виконання.

Неподання оскаржуваної постанови на виконання відповідно не потребує й заходів із забезпечення позову, що передбачені статтею 117 КАС України та пунктом 5 частини 1 статті 37 Закону [3; 15].

Якщо ж постанову посадової особи ДАІ МВС України було подано на виконання на момент її оскарження в суді, то позивач, який має реальні підстави вважати, що оскаржувана постанова є незаконною і у зв'язку з її виконанням існує очевидна небезпека заподіяння шкоди правам, свободам та інтересам позивача до ухвалення рішення в адміністративній справі, або захист цих прав, свобод та інтересів стане неможливим без вжиття таких заходів, або для їх відновлення необхідно буде докласти значних зусиль та витрат, а також якщо очевидними є ознаки протиправності рішення, дії чи бездіяльності посадової особи ДАІ МВС України, має право подати клопотання про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову [15].

Цей спосіб забезпечення позову втілюється у постановленні судом ухвали про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову. Але як у КАС України, так і в Законі існує прогалина щодо того, як саме така ухвала надходить на виконання до Державної виконавчої служби. Це питання є дуже важливим, оскільки недотримання вимог щодо порядку направлення виконавчого документа на примусове виконання, встановлених Законом, може стати підставою для відмови у відкритті відповідного виконавчого провадження (наприклад, на підставі п. 4 ч. 1 ст. 19 та п. 8 ч. 1 ст. 26 Закону, а саме через наявність інших передбачених законом обставин, що виключають здійснення виконавчого провадження у вигляді подачі такої ухвали на виконання без заяви стягувача про її примусове виконання) [3].

Ухвала суду про забезпечення адміністративного позову та ухвала про зміну чи скасування заходів, підстави та порядок постановлення яких визначено ст.ст. 117 та 118 КАС України, відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 17 Закону також є виконавчими документами [3].

Загальний порядок надходження виконавчих документів на виконання визначено у ст. 19 Закону. Але щодо аналізованої нами категорії ухвал суду порядок надходження їх на примусове виконання чітко не визначено.

Законодавцем у КАС України зроблено вказівку на особу, яка забезпечує надходження на виконання ухвали про забезпечення адміністративного позову, про заміну одного способу забезпечення адміністративного позову іншим або про скасування заходів забезпечення адміністративного позову. Так, відповідно до ч. 1 ст. 117 КАС України суд за клопотанням позивача або з власної ініціативи може постановити ухвалу про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову.

Відповідно до ч. 2 ст. 118 КАС України відповідач або інша особа, яка бере участь у справі, у будь-який час має право заявити клопотання про заміну одного способу забезпечення адміністративного позову іншим або скасування заходів забезпечення адміністративного позову. Таке клопотання розглядається не пізніше наступного дня після його одержання і в разі обґрунтованості та терміновості вирішується ухвалою негайно, без повідомлення позивача та інших осіб, які беруть участь у справі [15].

У ч. 3 ст. 117 КАС України зазначено, що ухвала суду про вжиття заходів забезпечення адміністративного позову негайно надсилається до суб'єкта владних повноважень, що прийняв рішення, та є обов'язковою для виконання. На практиці отримати гарантії того, що відповідний підрозділ ДАІ МВС України призупинить виконання рішення шляхом повідомлення виконавчої служби, здається досить сумнівним.

У ст. 2 КАС України визначено завдання адміністративного судочинства, а саме захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства [15]. Таким чином, суд, виконуючи завдання адміністративного судочинства, якщо ухвала про забезпечення адміністративного позову постановляється судом із власної ініціативи, повинен забезпечити її направлення до відповідного органу Державної виконавчої служби для негайного виконання відповідно до ч. 5 ст. 118 КАС України.

Якщо ж ухвалу про застосування заходів забезпечення адміністративного позову, заміну одного способу забезпечення адміністративного позову іншим або скасування заходів забезпечення адміністративного позову постановлено за клопотанням позивача чи відповідача та подано ними на примусове виконання, вона подається до відповідного органу Державної виконавчої служби винятково із заявою позивача чи відповідача в адміністративній справі про прийняття виконавчого документу на примусове виконання відповідно до ст. 19 Закону.

На практиці частіше всього постанова про накладення адміністративного стягнення за порушення правил дорожнього руху надсилається до Державної виконавчої служби одразу після її винесення, і, відповідно, якщо особа скориставшись правом, передбаченим КАС України, на звернення до суду, оскаржує його, то добровільного виконання не буде, поки справу не вирішено по суті. І в разі не отримання ухвали про забезпечення адміністративного позову органи Державної виконавчої служби не отримують відомостей про це і тим самим відкривають виконавче провадження, маючи на те відповідні підстави. Таким чином, можна говорити про важливу роль суду, який у цьому випадку може, надіславши відповідну ухвалу про забезпечення позову до Державної виконавчої служби, попередити питання щодо несвоєчасного подання ухвали з боку ДАІ до даного органу.

Найголовнішою особливістю виконання рішень суду у справах щодо оскарження постанов ДАІ МВС України щодо накладення адміністративного стягнення є своєчасність. Це стосується повідомлення судом Державної виконавчої служби про подальший хід справи, своєчасне надсилання рішення з боку Державної виконавчої служби до ДАІ МВС України про закриття виконавчого провадження у зв'язку із задоволенням позовних вимог позивача щодо неправомірності та скасування постанови про накладення адміністративного стягнення. Це попередить випадки, коли до позивача було застосоване примусове виконання постанови ДАІ МВС України, а суд, задовольнившись позовні вимоги, визнає постанову протиправною. Виникає питання про повернення сплаченого штрафу з боку держави, що викликає зайві клопоти і потребує додаткового часу і відповідних витрат.

У разі відмови у задоволенні позовних вимог щодо оскарження постанови ДАІ МВС України позивач, який відповідно до ст. 171-2 КАС України позбавлений права на перегляд рішення суду першої інстанції, в ідеалі повинен добровільно сплатити накладене на нього адміністративне стягнення. Але на практиці це не завжди так, і тому тут важлива роль відводиться Державній виконавчій службі.

Відповідно до ст. 25 Закону державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий доку-

мент (постанову ДАІ МВС України) і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення такого документа до виконання, він відповідає вимогам, передбаченим цим Законом, і пред'явлений до виконання до відповідного органу державної виконавчої служби.

Державний виконавець протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження. У постанові він вказує на необхідність боржнику самостійно виконати рішення у строк до семи днів з моменту винесення постанови та зазначає, що в разі ненадання боржником документального підтвердження виконання рішення буде розпочато примусове виконання цього рішення зі стягненням з боржника виконавчого збору і витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, передбачених цим Законом. За заявою стягувача державний виконавець одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження може накласти арешт на майно та кошти боржника, про що виноситься відповідна постанова [3].

Після закінчення строку на добровільне виконання рішення (до 7 днів з моменту відкриття провадження), державний виконавець починає вживати примусових заходів до боржника, а також відповідно до ст. 28 Закону виносить постанову про стягнення з боржника виконавчого збору. Крім того, державний виконавець виносить постанову про стягнення витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій [3].

Відповідно до ст. 39 Закону державний виконавець виносить вмотивовану постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтями 37 і 38 цього Закону, що затверджується начальником або заступником начальника відділу, якому підпорядкований державний виконавець. Постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтею 37 цього Закону, державний виконавець виносить не пізніше наступного робочого дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови надсилається сторонам у триденний строк.

У випадку, передбаченому п. 5 ч. 1 ст. 37 Закону, виконавче провадження зупиняється до розгляду питання по суті. Це є втіленням процесуальних заходів щодо забезпечення позову у справах щодо оскарження постанов підрозділів ДАІ МВС України.

Після усунення обставин, які стали підставою для зупинення виконавчого провадження, державний виконавець протягом трьох днів з моменту, коли йому стало про це відомо, зобов'язаний своєю постановою поновити виконавче провадження за власною ініціативою або за заявою стягувача. Копії постанови надсилаються сторонам у триденний строк [3].

Виходячи з вищезазначеного, логічно припустити, що державний виконавець виносить постанову про поновлення виконавчого провадження протягом трьох днів з моменту, коли ним отримано ухвалу про зміну чи скасування засобу забезпечення адміністративного позову та подачі оригіналу такої ухвали зацікавленою особою у встановленому порядку.

Таким чином, примусове виконання Державною виконавчою службою постанов, що виносяться органами ДАІ МВС України та залишені в силі постановою суду за результатами їх оскарження в судовому порядку, є важливою стадією у справах щодо оскарження рішень підрозділів ДАІ МВС України. У результаті виконання такого рішення на правопорушника здійснюється виховний вплив, попереджається вчинення подібних проступків іншими особами, забезпечується захист інтересів держави та зміцнюється правопорядок.

На сьогоднішньому етапі розвитку законності й правопорядку в Україні при застосуванні до правопорушників адміністративних стягнень існує чимало

перешкод. Це, зокрема, недосконалість законодавства (існування неточностей та прогалин), непрофесійність і недбалість державних виконавців, відсутність механізмів вирішення проблемних питань під час притягнення правопорушників до адміністративної відповідальності. Закон хоч і містить низку позитивних змін, але не виправдав сподівань, що покладались на нього суб'єктами правозастосування. Тому всі ці питання потребують подальшого дослідження, обговорення та вдосконалення, що має відобразитись у прийнятті актів законодавства, які б містили дієві механізми вирішення цих проблемних питань, оскільки невиконання рішення суду нівелює всю систему судочинства.

Отже, виконання судових рішень є завершальною стадією провадження в адміністративному судочинстві, сутність якого полягає в практичній реалізації рішення суду щодо захисту прав, свобод та інтересів фізичних та юридичних осіб. Виконання судових рішень – це функція суду, суб'єктів владних повноважень, їх посадових осіб, здійснення якої потребує реалізації відповідних процесуальних дій. У громадянському суспільстві, яке має високу правову культуру, судові рішення мають виконуватись добровільно. Залежно від обставин адміністративної справи щодо оскарження рішення підрозділів ДАІ МВС України можливий і примусовий порядок їх виконання, який здійснюється за правилами, встановленими Законом України «Про виконавче провадження».

ЛІТЕРАТУРА

1. Шкляр Т. О. Виконавче провадження: правове регулювання / Т. О. Шкляр // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского Серия "Юридические науки". Том 21 (60). – 2008. – № 2. – С. 130–133.
2. Демський Е. Ф. Адміністративне процесуальне право України : [навч. посіб.] / Демський Е. Ф. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 496 с.
3. Про виконавче провадження : Закон України від 21 квітня 1999 р. // Офіційний вісник України. – 1999. – № 19. – Ст. 813.
4. Фурса С.Я., Щербак С.В. Виконавче провадження в Україні. Навчальний посібник. / С.Я Фурса, С.В Щербак – К.: Атіка, 2002. – 480 с.
5. Хорошак Н. В. Адміністративні стягнення за законодавством України: Монографія. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корещького НАН України, 2004. – 172 с.
6. Цивільний процес : навч. посіб. / [Андрушко А.В., Білоусов Ю.В., Стефанчук Р.О. та ін.]; за ред. Ю.В. Білоусова. – К. : Прецедент, 2006. – 293 с.
7. Чумак О.О. Виконавче провадження та виконавчий процес: сучасний стан та перспективи / О.О. Чумак // Актуальні проблеми права: теорія і практика. – 2013. – № 27. – С. 582-588.
8. Комзюк А. Т. Адміністративний процес України : [навч. посіб.] / Комзюк А. Т., Бевзенко В. М., Мельник Р. С. – Київ : Прецедент, 2007. – 531 с.
9. Рассахатская Н.А. Пределы гражданской процессуальной формы / Н.А. Рассахатская // Правоведение. – 1996. – № 3. – С. 143-144
10. Тертышников В.И. Гражданский процесс: Курс лекций. / В.И. Тертышников – Харьков.: Фирма "Консум", 2001. – 240 с.
11. Черній В. В. Правовий захист законних інтересів особи під час виконання постанов про накладення адміністративних стягнень. / В.В. Черній // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України. – 2011. – № 6 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Nvknvvs/2011_6/cherniy.htm.
12. Перепелюк В. Деякі питання примусового виконання судових рішень у справах «особа проти суб'єкта владних повноважень» / В. Перепелюк // Вісник Вишого Адміністративного Суду України.–2010. – № 1. – С. 41–51.
13. Саванте Сорі. Принципи організації та діяльності Державної виконавчої служби в сучасній Україні / Сорі Саванте // Державне управління та місцеве самоврядування: Збірник наукових праць. – 2011. – № 1 (8). – 306 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Dums/2011_1/index.html
14. Ботняк Ф. Принципи діяльності державної виконавчої служби / Ф. Ботняк // Підприємство, господарство і право. – 2008. – № 4. – С. 86–90.
15. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36. – Ст. 446; Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 37. – Ст. 446.

УДК 354.84:368.416

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ ІНВАЛІДІВ

Некрасова В.І.,
к.ю.н., доцент кафедри правового регулювання
економіки та правознавства юридичного факультету
Тернопільський національний економічний університет

Проаналізовано нормативно-правові акти та механізм здійснення працевлаштування інвалідів у Європейських державах. Зроблено висновок про доцільність на законодавчому рівні закріпити необхідність здійснення заходів, спрямованих на працевлаштування інвалідів.

Ключові слова: працевлаштування інвалідів, соціальний захист, соціальне забезпечення, безробіття.

Некрасова В.И. / ЕВРОПЕЙСКИЙ ОПЫТ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ЗАНЯТОСТИ ИНВАЛИДОВ / Тернопольский национальный экономический университет, Украина

Проанализированы нормативно-правовые акты и механизм осуществления трудоустройства инвалидов в Европейских государствах. Сделан вывод о целесообразности закрепления на законодательном уровне необходимости осуществления мер, направленных на трудоустройство инвалидов.

Ключевые слова: трудоустройство инвалидов, социальная защита, социальное обеспечение, безработица.

Nekrasov V.I. / EUROPEAN EXPERIENCE OF LEGAL REGULATION OF DISABILITY EMPLOYMENT / Ternopil National Economic University, Ukraine

European experience of legal regulation of employment disabled The study analyzes the current system of protection of the rights of disabled people in European countries, identified as central to the mechanism of protection of citizens with disabilities take the form of non-Social Security, a private charity. Found that in modern social and economic conditions one of the most important tasks of European countries have government support and social protection of disabled people who have become one of the most socially – vulnerable populations. The legislation of the European powers enshrined rights of the disabled to participate in society and protect their interests. They aim to provide the disabled equal opportunities with other citizens realizatsiyi civil, economic, political and other constitutional disposition and freedoms. It is noted that in the laws